

פנטסיית הנודד לארבע ידיים

(קטעים)

פתח דבר

קיוטו, יפן: 2:15 לפנות בוקר. רעידת אדמה קצרה מעירה אותי, בחדרי במלון בקומה הארבע-עשרה. אורחים הלומים משוטטים בפג'מות במסדרון, חוזרים לחדריהם, אל חפצים מוכרים.

2:40 בבוקר, טלפון מהארץ, רמת גן, האחות הראשית של בית ההורים על הקו: אמא שלך מאבדת שליטה. מוכרחים להעביר אותה למחלקה הסיעודית.

מה קרה?

אחות ראשית: זה סיפור ארוך, לא לטלפון. אתה צריך לפקסס לי את הסכמתך להעברה, חתומה על ידך כאפוטרופוס שלה.

מה שלומנו?

המרגל המושלם

ערימה ענקית של סירים מנירוסטה התפרקה. הסתכלתי עליהם כשהם התגלגלו ברעש בירידה של הרחוב. אנשים יצאו מהבתים והסתכלו בהתרגשות על התהלוכה.

נשמע נפלא, אמא.

עוד לא גמרתי. חוץ מזה אני יודעת שאתה אוכל מאוחר בלילה. זה לא נורמלי, למה זה קורה לי?

אל תתרגשי אמא. אין שום דבר שצריך להדאיג אותך.

אתה ואשתך לא יוצאים יותר ביחד!

זה לא נכון. מי אומר, אמא?

השמועה מתפשטת. ועוד לא דיברתי על כמה כסף שזה עולה לך; אתה לא מבזבז יותר מדי כסף?

לא, ממש לא.

למה האשה השנייה רודפת אחריך? מתי תשתחרר מהציפורניים שלה?

למי את מתכוונת, אמא?

מה אתה עושה עם החיים שלך, תגיד לי?

אין מה להגיד. שום דבר מכל זה לא קרה.

אנשים מסביב מדברים כל הזמן. מה זה כל השירה הזאת, כל הרומנטיקה?

הרבה אנשים כותבים, אמא. הם רוצים שנדע משהו על החיים שלהם, מה הם רואים בעצמם ובאחרים. מה לא בסדר עם זה?

אני צריכה לראות את המניוסקריפט. לא היית צריך לכתוב דברים עלי מאחורי הגב.

איך את מרגישה, אמא?

הסיפור הזה לא מעניין אותי יותר מדי. הם לקחו אותי באמצע הלילה. אף אחד לא ראה את מה שאני ראיתי. קראת את העיתונים הבוקר?

כן.

ולא ראית?

ראיתי מה, אמא?

בכיתי כל הלילה.

האחות סוולנה: בוא ננגב לה את העיניים. היא בכתה כל הלילה, חשבה שאתה מת; היא התעקשה שנלביש אותה בשמלה שחורה.

איפה היית? הייתי בטוחה שאתה מת. חשבתי שעברת ניתוח, ושהניתוח לא הצליח כי לא שילמת מספיק!

(לאחות סוולנה): הוא הבן היחידי שלי. אהבתי אותו, אבל לא חשבתי שהוא צריך לדעת, ולא אמרתי לו.

19.6.2007